

VEIKSMINGA TĖVYSTĖ AUGINANT BERNIUKUS IR MERGAITES

1. Pasitikėk savo, kaip tėvo, teisėtu autoritetu ir reikalauk, kad vaikai tai gerbtų. Tu turi tikėti savimi, save tobulinti, įgyti vaikų akyse autoritetą, kad galėtum tą atsakomybę pakelti. Vaikų pasitikėjimas tavimi, kaip lyderiu, kyla iš tavo paties tikrumo dėl savosios misijos. Savaiame asmens kūryba nevyksta, tai atsakingų pastangų rezultatas.

2. Atmink, kad augini ne vaikus, bet būsimus suaugusiuosius. Kai mąstai apie jų ateitį, galvok ne tik apie karjerą, bet ir charakterį. Tavo užduotis nėra nuolat linksminti ir užimti savo vaikus. Veikiau – padėti jiems tapti kompetentingais, atsakingais, sąmoningais ir dosniais – t.y. vyrais ir moterimis, pasiryžusiais gyventi pagal „integralumo“ (asmenybės vientisumo, doros, sąžiningumo) principus. Galvok ne tik apie tai, ką tavo vaikai veiks, bet ir kokie jie bus.

3. Ugdyk didžiąsias charakterio stiprybes (vertybes): rūpestingumą, teisingumą, tvirtumą, savikontrolę ir artimo meilę. Demonstruok, kaip tu pats ug dai savo charakterį. Kitaip tariant, skvarbią nuovoką, sąžiningumą, atsakomybės jausmą, drąsą, atkaklumą, siekį tobulėti, pagarbą bei jautrumą kitiems žmonėms. Šių savybių mokyk trimis būdais: savo asmeniniu pavyzdžiu, išmintingai vadovaudamas vaikų elgesiui ir paaiškindamas žodžiu, kas yra gerai, o kas – blogai. Tačiau labiausiai moko tavo paties pavyzdys. Išvedžiok vaikus gyvenimo keliais.

4. Išmokyk savo vaikus civilizuoto bendravimo su kitais pagrindinių elementų: „prašom“, „ačiū“, „atsiprašau“ ir „duodu žodį“. Įprotis šiuos posakius nuolat vartoti savo kalboje yra pagarbos kitiems pagrindas.

5. Padėk savo vaikams suvokti sąvokos „integralumas“ prasmę. Integralumas reiškia siekių, žodžių ir veiksmy vienovę. Taigi, mes turime galvoti, ką sakome, sakyti, tai, ką turime omenyje, ir laikytis savo žodžio. Visuomet sakyti tiesą ir vykdyti duotus pažadus.

6. Suprask, kad „ne“ taip pat yra meilės žodis ir tavo vaikai jį turi kartkartėmis išgirsti tam, kad išsiugdytų savikontrolę. Vaikai, nepatyrę mylinčio tėviško draudimo, negali išmokti pasakyti „ne“ sau patiems ir kitiems, o tai vėliau gali nuvesti į prazūtį.

7. Leisk savo vaikams išmokti palaukti to, ko jie labai trokšta, ir, jei įmanoma, tai užsitarnauti. Gebėjimas laukti ir užsitarnauti yra atsakingo suaugusio žmogaus gyvenimo dalis, tai, ką ir sieki išugdyti savo vaikuose. Išmokyk juos suvokti skirtumą tarp norų ir poreikių. Padėk jiems suprasti, kad „kiekvienas tai turi“ arba „visi taip daro“ yra per menkos priežastys ko nors siekti ar elgtis.

8. Augink savo vaikus kūrėjais, o ne vartotojais. Mes, žmonės, esame sukurti ne pirkti, bet tarnauti. Vaikai suauga ne tada, kai gali pasirūpinti savimi. Iš tiesų jie tampa suaugę tuomet, kada geba ir nori rūpintis kitais.

9. Auklėdamas vaikus, praktikuok vadinamąjį „mylintį griežtumą“. Taisyk klaidą, ne asmenį. Nekęsk nuodėmės, bet mylėk nusidėjėlį. Duok suprasti savo vaikams, jog pernelyg juos myli, kad leistum šiems augti netaisant klaidų.

10. Išmintingai kontroliuok naudojimąsi elektroninėmis priemonėmis. Neleisk jūsų namuose daryti nieko, kas menkintų tavo pamokas apie tai, kas gera ir kas bloga, ir traktuotų žmones kaip

daiktus. Tai reiškia – jokios pornografijos, jokio beprasmiškos smurto, jokio žavėjimosi įžūlumu ar nepagarba kitiems. Ugdyk sugebėjimą atskirti, kas medijose yra gera ir kas bloga, bei tą, kas bloga, atmesti, kad į vaiko vidų neplūstų šlamštas.

11. Išklausk savo vaikus. Tik išklausk, bet nepaklusk jiems. Kai kontroliuoji naudojimąsi medijomis, atsiranda daugiau laiko pokalbiams su vaikais. Pabandyk suprasti, kas dedasi jų bręstančiuose protuose, ir atsakingai jiems vadovauk, pasitelkdamas sveiką nuovoką. Gyvenk kaip atsakingas suaugusysis, esantis pačioje gyvenimo viršūnėje, ir leisk savo vaikams suvokti, ką tai reiškia.

12. Niekada nepamiršk: turi tik vienintelę galimybę savo vaikus išugdyti deramai. Vaikų charakterio ir sąžinės formavimas turėtų būti tavo prioritetas. Jei atiduosi tam visą save, kol vaikai dar maži, vėliau galėsi jais didžiuotis kaip patikimais, atsakingais, sąmoningais vyrais ir moterimis, siekiančiais tavo vertybes perduoti ir savo vaikams.

M. Gandis pasakodavo istoriją apie jauną, išskirtinių gabumų žmogų, savo studentą. Iš kiekvieno dalyko jis gaudavo geriausius įvertinimus, dirbo kaskart vis sunkiau, kad įgytų aukštesnį laipsnį. Pamažu jis tapo knygų žiurke. Tačiau pabaigęs mokslus ir gavęs puikų darbą, jis taip ir neišmoko būti vyru, tinkamai elgtis su žmonėmis, negebėjo užmegzti su jais santykių. Kad išmokytų šiuos svarbius gyvenimui dalykus jis neturėjo tinkamų pavyzdžių. Jis tapo nesugyvenamas: nesugyveno nei su žmona ir vaikais, nei su kolegomis. Gyvenimą jis baigė kančioje.

